

nelle aktører, som har et professionelt hverv at varetage på vegne af henholdsvis det officielle Danmark som dommere og på vegne af klienten.

Hvad er problemet ved, at tv kan få adgang til den del, lige så vel som den skrevne presse kan sidde og tage sine notater af, hvad advokaten procederer, og så gengive det i pressen dagen efter?

Sandy Brinck (S):

Jeg synes, det er lidt pudsigt. For mig er denne her del af diskussionen ikke et spørgsmål om at ligestille nogle journalister, som i øvrigt har lige adgang. Jeg forstår ikke argumentationen, når hr. Peter Skaarup siger, at befolkningen har krav på en bedre forklaring.

Kan ministeren følge den logik, som bærer argumentationen, nemlig at når medierne skaber myter om konkrete sager eller personer eller ikke giver befolkningen bedre forklaring, så skulle løsningen være at give medierne yderligere adgang?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil bare gentage, at jeg helt og fuldt støtter den holdning, som Dansk Folkeparti havde i 1998 og lagde til grund for sit indlæg dengang, og det var jo, at vi ikke skal have amerikanske tilstande.

Forholdene for den skrivende journalist og den journalist, der arbejder for de elektroniske medier, er totalt ens her. Den journalist, der arbejder for Danmarks Radio eller en anden tv-station, kan overvære retssagen fuldt og helt og gengive den over for sine seere ved at skabe en retsreportage, der baserer sig på journalistens videregivelse af det, der er foregået. Vi har offentlighed i retsplejen, som består i, at borgere kan komme ind fra gaden og overvære en sag ved domstolene, både en straffesag og en civilsag, medmindre der er lukkede døre efter de bestemmelser, der er i lovgivningen for det.

Jeg vil ikke citere hr. Skaarups tale fra 1998 igen. Jeg tror ikke, hr. Skaarup er vendt på en tallerken. Det er måske, fordi der i øjeblikket kan være en vis mediemæssig interesse for ordførere, der vil please de elektroniske mediers ønsker om at kunne sende med snurrende kameras fra retssalene, i at gøre det. Jeg tror, det er en kortvarig glæde, Dansk Folkeparti vil have ved at gå efter sådan et letkøbt argument.

Jeg synes, man skal stå fast på det standpunkt i Dansk Folkeparti, man havde i 1998. Det var

det afbalancerede, det var det rigtige. Det var det, der skabte retssikkerhed, i forhold til at vi ikke kommer i den tilstand, som hr. Skaarup så kraftigt advarer imod, og som jeg er helt enig i.

Peter Skaarup (DF):

Det er sjældent, at vi fra ministeren får så positive tilkendegivelser omkring de ordførertaler, som vi holder i Dansk Folkeparti. Det er da glædeligt.

Men jeg synes bare, for at de ting skal være helt på plads, at så var det, der blev sagt i ordførertalen i sin tid, jo, at der skulle være nogle grænser, og det mener vi i Dansk Folkeparti fortsat, der skal være. Men vi mener også, at når vi kigger på den periode, hvor lovgivningen har fungeret, så har dommerne været meget karrige med at åbne for, at f.eks. afsigelse af dom kunne blive filmet.

Vi kan ikke se nogen problemer i, at selve domsafsigelsen, altså når vidneførelse og det hele er tilendebragt, bliver filmet. Og der er også mange advokater, der har det på samme måde, som egentlig ville være glade for, at de myter, der eventuelt er opstået i forbindelse med en retssag i medierne, som fru Sandy Brinck taler om, kan blive afklaret, at de kan blive fortalt på en ordentlig måde. Det er det, vi kan se på baggrund af de år, der nu er gået, siden forslaget og lovgivningen er kommet på plads.

Jeg vil godt afslutningsvis spørge, om ministeren slet ikke kunne forestille sig en situation, når det gælder offentliggørelsen af kendelser, hvor pressen får lov til nu at få kendelserne fra byretterne, og hvor vi på det her område kunne se en ny holdning fra ministeren på sigt 1 år frem eller 2.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Godt, nu har vi fået slået fast, at Dansk Folkeparti hverken i 1998 eller i år 2001 ønsker det, ministeren kalder amerikanske tilstande i retssalene. Godt, så er det på plads, så kan vi vel komme frem til nu at få nogle svar fra justitsministeren, det er sådan set det, vi er her for. Og det, jeg spurgte helt kontant om for at få et meget konkret svar fra justitsministeren, var: Hvordan behøver det medføre amerikanske tilstande, at de professionelle parter, der er i en retssag, bliver filmet?

Jeg er helt med på, at de amerikanske tilstande – når vi nu bruger den betegnelse – indfinder sig, når man filmer vidneafhøring, når man filmer afhøring af tiltalte, men når man har sin